

Hová lett a Gálik sógor?

Már a rendszerváltás után történt. Csiffár már idő-sődő, de aktív plébánosa ösztönzésére beiratkozott egy burgenlandi kirándulásra. A zárandokút fő célja a Fertő-tó nyugati partján lévő, besenyő eredetű Szentmargitbánya (Sankt Margarethen im Burgenland) nevű falu szabadtéri színpadán bemutatásra kerülő passiójátékok megtekintése volt. A díszleteket a hatalmas római kori mészkőbánya alkotta, ahonnan az építőanyagot valamikor a soproni várostoronny, a pozsonyi dóm és a bécsi Szent István-dóm építéséhez is szállították. Hajdan erre vezetett a „borostyánút” is.

Ezen kívül a programban szerepelt még Lorettóban a Boldogasszony-templomban (Frauenkirche) egy szentmise, Kismartonban (Eisenstadt) az Esterházy-kastély megtekintése, valamint az ottani templomban Haydn mauzóleumát is megnézzük majd. Útközben – ha időnk engedi – megnézhetjük Köpcsényben (Kittsee) Bathyány-Strattmann László kastélyát, amelyet kórháznak rendezett be annak idején. Lesz időnk ebédelni is, ha valaki be szeretne ülni egy vendéglőbe.

Ilyen csábító kínálatnak nem tudtam ellenállni és jelentkeztem. Indulás reggel 7-kor Csiffárról, a templom előtti gyülekezőhelyről. Több faluból összeverődött, egymás számára ismeretlen zárandokok jöttünk össze és türelmesen várakoztunk. Elmúlt 7 óra, majd fél 8 és háromnegyed is, de az autóbusz sehol. Amikor már gyanús volt a dolog, s mivel mobiltelefonok akkor még nemigen voltak forgalomban, a község-házáról telefonáltak az autóbusz-állomásra, ahol azt mondták, hogy már rég elment a busz két sofőrrel Alsócsitárra (Dolné Štitáre). Gyorsan telefonáltak Csitárra a község-házára, hogy értesítsék a sofőröket, Csiffárra kell jönniük, nem pedig Csitárra. Nagy bocsánatkérések és morgolódások közepette megérkeztek és elindultunk. Idegesek voltak, igyekeztek behozni a késést. Nyitrára érve az egyik fontos útkereszteződésnél behajtottak a piros jelzésbe. Gyorsan félretekerték a volánt, de így is nekimentünk egy útjelző táblának, amit sikerült kidönteni, meg az autóbusz rendszámtáblája is megrongálódott. Kijöttek a rendőrök, jegyzőkönyvet vettek fel az esetről, majd ügyel-bajjal továbbengedtek. A határátkelőnél kifogásolták az erősen behorpadt rendszámtáblát, de elnézték és továbbengedtek. Már jócskán késésben voltunk. Útközben még el is tévedtünk, s mintegy 40 kilométert kétszer tettünk meg. Már ingerültek voltak „pilótáink”.

Jó másfél óra késéssel érkeztünk utunk első célpontjához, Lorettomba. A templom papja fogadott minket és sürgetett a szentmisére, mert délután esküvő lesz ebben a templomban, nincs

most idő itt nézelődni. Az innét 12 kilométerre lévő Kismartonba el sem mentünk, mert el kell jutnunk Szentmargitbányára, 16 órakor kezdődik ott az előadás. Ebédszünetről szó sem lehetett. Végre elérkeztünk a helyszínre. Óriási – 3000 nézőt befogadó –, amfiteátrumszerű, kitűnő akusztikával rendelkező szabadtéri színpad volt ott. Csak minden ötödik évben rendeznek itt előadásokat – passiójátékokat –, amelyek Jézus életét jelenítik meg, születésétől egészen a feltámadásig. Ötszáz szereplő is lesz a színpadon, akiknek egy része statiszta a helybéli faluból. Lelkileg így felkészülve foglaltuk el helyeinket, amelyek bizony a legfelső sorokba szóltak. Ott voltak a legolcsóbbak a fapados jegyek.

Egyszerre csak megdördült az ég, és pillanatok alatt sötétségbe borult az egész vidék. Megeredt egy nagy szemű, erős, sűrű zápor, amelynek esze ágában sem volt elállni. Mindenki menekült, ahogy tudott, bőrig áztunk, az esernyő sem sokat segített. Irány a parkoló, és gyorsan beültünk a buszba szárítkozni. Mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy az előadás ilyen körülmények között elmarad. A kőbánya lépcsőzetes, teraszos részéről is vízesésként ömlött a víz. Ilyen síkos terepen – még ha el is áll az eső –, nem lehet szerepelni, meg birkanyáját terelgetni, mint az a programjukban szerepelt (a betlehemi pásztorokat idézve). Természetesen a vízes padokon sem fog ülni senki. Nincs más hátra, mint hazaindulni.

Az autóbuszban elhangzott a szokásos kérdés: „Mindenki itt van? Indulhatunk?” Igennel válaszolt a társaság, amikor a hátsó ülések felől megszólalt egy idős néni: „A Gálik sógor még nincs itt.” Az utasok kilencven százaléka nem tudta, hogy ki az a Gálik sógor, de a néni tudta, hogy hiányzik. Vártunk 10, 20, 30 percet, Gálik sógor sehol. Ki ismeri őt, aki a még mindig szakadó esőben a keresésére indulna? Végül a két sofőrünk vállalkozott rá, hogy a néni személyleírása alapján megkeresik. Idős, 80 év körüli férfiről volt szó. Szűk háromnegyed óra múlva megérkeztek a sofőrök a bácsival. Állítólag az üres nézőtér első sorában ült, esernyővel a kezében, hogy ha majd eláll az eső és elkezdik az előadást, ő az első sorból láthassa...

Így indultunk el hazafelé. Sofőrjeink még egyszer eltévedtek, de most csak 20 kilométert kellett kerülni. Megérkeztünk Kismartonba, ahol érkezésünk előtt 15 perccel zárták be a templomot, amelyben Haydn nyugszik. A kastélyba sem jutottunk el. Köpcsényben a kastélynak még csak a közelébe sem mentünk, nem voltak hajlandók a sofőrjeink odavinni. Állandóan esett az eső, egészen hazáig.

Pozsonyt elhagytuk, aztán Nyitra közelében a sofőrök az autópálya egyik pihenőjére vittek

minket, ahonnan jó kilátás nyílt egy falura. Rámutattak és mondták, hogy ők odavalósiak, s mivel ma még nem ettek semmit, hazagyalogolnak vacsorázní. Várjuk meg őket itt az autóbuszban. Ekkor este 9 óra volt. Úgy 11 után érkeztek vissza, és folytatták velünk az utat hazafelé. Én éjjel után fél kettőre értem haza.

Hát így ért véget egy szépnek ígérkező, de sikertelenségek sorozatával telített kirándulás, amit ha más mesél el nekem, talán el sem hiszem.

Máté evangéliuma

A közelmúltban házi orvosom rendelőjének várótermében üldögéltem és vártam, míg sorra kerülök. Nem az első betegek között érkeztem, így már elég sokan várakoztak előttem is. Ilyenkor, ha összetalálkoznak az ismerősök, módjukban áll mindent elmesélni magukról, betegségről, családról, politikáról, vagy kinek mi jut éppen az eszébe. Van úgy, hogy teljesen idegenek is elpanaszolják egymásnak gondjukat, bajukat.

A betegek közt nem lehetett nem észrevenni egy hatvan év körüli asszonyt, akit körülgrándoztott egy fiúcska, úgy hároméves lehetett. Az asszony felállt, mert ő következett sorra. Mivel nagy meleg volt, térdig érő nadrágot viselt, amelynek jobb szárából csak egy fémrúd lógott ki a lába helyett. Fél combjától hiányzott a lába, aminek okára nem derült fény. A lábfej anatómiailag megformált müláb volt, ugyanolyan cipő volt ráhúzva, mint az egészséges lábba. A fiúcska ebbe a fémlába kapaszkodott – mintha csak anyja szoknyáját fogná –, megható látvány volt. Ha kicsit nyugösködött is, az első figyelmeztetésre szót fogadott. Látszott, hogy nincs elkényeztetve, türelmes volt. Az asszonyból is derü áradt, az önsajnálatnak még az árnyéka sem látszódtott rajta. Feltételezem, hogy napi gondjai mellett erre nem is volt ideje. Kiegyensúlyozott, sorsával megbékélt erős egyéniség sugárzott tekintetéből. A kisfiúval közösen elmesélték, hogyan készítik otthon együtt a rántott szeletet. A hallgatóság közül valaki megkérdezte, hogy az unokája-e a kisgyerek. Mire ő:

– Á, dehogy! Hát nézzenek rá! Hogy lehetne az unokám?

A fiúcska bőrszíne tagadhatatlanul elárulta cigány származását. Aztán az asszony néhány keresetlen szó után elmesélte a kisfiú történetét:

– Nekem három gyermekem van. Az egyik fiam beleszeretett egy cigány lányba. Jó ideig együtt is éltek, született nekik egy kislány. Egy idő után a nő meggondolta magát, ráhagyta a kislányt a fiamra, és kiment Németországba dol-

gozni. Bizonyos idő elmúltával hazajött, de már állapotos volt. Bordélyházban működött, de terhesen tovább nem maradhatott ott. Visszakönyörögte magát a fiamhoz, az meg, a buta, meg gondolatlanul visszafogadta őt. Persze, az apa ismeretlen. Együtt voltak addig, amíg meg nem született ez a kisfiú. Akkor az anyja otthagyta őket, összeállt és elment egy hatvanöt éves roma férfival. Egy állat is gondoskodik kölykeiről, egy kivert kutyát is megsajnál az ember, nem még egy ilyen szép, egészséges kisfiút. Nem volt szívünk őt gyermekotthonba adni, hiszen a féltestvére is velünk van. A fiam kivette a „szülési szabadságot”, és gondoskodunk róla. A „jóindulatú” szomszédok még föl is jelentették a fiamat a hatóságnál, hogy anya nélkül neveli a gyermekeket. Azóta már visszament dolgozni, és én nevelem ezt a szép kisfiút.

A kicsit elálló fülecskéitől eltekintve, valóban szép kis srác volt. De melyik hároméves, egészséges gyermek nem szép? Az ártatlan gyermekszemekből ragaszkodás, bizalom és szeretet sugárzik. Természetesen az ilyen „nagyamama” is minden tiszteletet és elismerést megérdemel. A szürke hétköznapi hősének nevezném őt, aki a saját, nem éppen kis baját mellőzve „...befogad egy ilyen kisgyermeket...” (Máté 18,5)

Sz. Opre Mária: Kis Balázs